

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - אחרי מות עט:

אמר רבי שמעון, אמר הקדוש ברוך הוא: הביאו עלי כפרה בראש חדש. עלי ודאי, בגין דיתעבר ההוא חו"א, ויתבסם מאן דבעיא. עלי: כמח דכתיב, (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. ועל דא כתיב בקרה, (במדבר טז) הנעדים על ה', שבגללם מתעורר מי שמתעורר שבא מצדם. אף כאן הביאו עלי כפרה, עלי ממש, בגין שיתבשם ויעבר ולא ימצא הנחש במקום ששורה. וכל כך למה? על שמעטתי את הירח ושולט בה מי שלא צריך. ומשום כך כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

אמר רבי שמעון, אמר קודשא ברוך הוא, הביאו עלי כפרה בראש חדש. עלי ודאי, בגין דיתעבר ההוא חו"א, ויתבסם מאן דבעיא. עלי: כמח דכתיב, (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. ועל דא כתיב בקרה, (במדבר טז) הנעדים על ה', דבגיניהון אתער מאן דאתער דאתי מסטרייהו. אוף הכא הביאו עלי כפרה, עלי ממש. בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתבח חו"א באתר דשארן. וכל כך למה. על שמעטתי את הירח, ושולט בה מאן דלא אצטריך. ובגין כך כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

אשרי הדור שרבי שמעון בן יוחאי שרוי בתוכו. אשרי גורלו בין עליונים וחתוננים. עליו כתיב (קהלת י) אשריך ארץ שמלכה בן חורים. מהו בן חורים? שזוקף ראש לגלות ולפרש דברים ואינו פוחד. בזה שהוא בן חורין, ויאמר מה שהוא רוצה ולא פוחד. מי זה מלכה? זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, בעל התורה, בעל החכמה. שפשתיה רבי אבא והחברים רואים את רבי שמעון, היו רצים אחריו ואומרים: (הושע יא) אחרי ה' ילכו בארצה ושאג.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדביה בין עלאין ותתאין. עליה כתיב, (קהלת י) אשריך ארץ שמלכה בן חורין. מהו בן חורין. דזוקף רישא לגלגתה, ולפרשא מלין ולא דחיל. כהאי דאיהו בן חורין, וימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכה. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא וחברייא חמאן לרבי שמעון, הוה רהטי אבתריה, ואמרי, (הושע י) אחרי ה' ילכו בארצה ושאג.

אמר רבי שאמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקיל דא ברא. אלא בלא בחד דרגא סליקו, דא אזדונג ברא. וחדוותא דרא ברא לא אשתבח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינן, כתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבתא דקא משבח קודשא ברוך הוא. כדין חדוותא אשתבח, ונשמעתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא וזדמן.

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקיל דא ברא. אלא בלא בחד דרגא סליקו, דא אזדונג ברא. וחדוותא דרא ברא לא אשתבח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינן, כתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבתא דקא משבח קודשא ברוך הוא. כדין חדוותא אשתבח, ונשמעתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא וזדמן.

אף כך בחידוש הלכנה, שהרי מאיר השמש בשמחת האור של העתיק למעלה. משום כך הקרבן הזה הוא למעלה, כדי שהכל יתבשם ותמצא שמחה בעולם, ועל כן הביאו עלי כפרה, דבר מדיק.

אוף הכי בחדותתי סיתרא, דהא נחיר לה שמשא בחדוותא דנהירו דעתיקא לעילא. בגיני כד האי קרבנא הוא לעילא, בגין דיתבסם בלא, וישתבח חדוותא בעלמא, ועל דא הביאו עלי כפרה, דייקא מלה.

תאנא, פתיב (כמדבר כח) עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, דבעי לכוונא לפא לעילא לעילא, ויתיר משאר יומיו. ועל דא על עולת התמיד דייקא. תניא, בתיב בהנה (שמואל א א) ותתפלל על יי, על דייקא, בגין דבגין במזלא קדישא תליו, כמה דאוקימנא ולית לך מלה באורייתא, או את זעירא באורייתא. דלא רמיזא בהכמתא עלאה, ותליו מניה תלי תליו רזין דהכמתא עלאה, הך הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים, והא אתמר.

רבי יוסי אשכחיה לרבי אבא, דהוה יתיב וקארי, האי קרא דכתיב, (תהלים נה) השלף על יי יהבך, על דייקא, דהא מזוני במזלא תליו. רבי יהודה הוה קארי, (תהלים לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. על זאת ודאי. לעת מצא, הא אוקימנא. אכל לעת מצא, כמה דכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב. דבר אחר לעת מצא, בשעתא דנהרין נגדין ואתמשכאן, ומסתפקי אבהו, ומתברכאן בלא. רק לשטף מים רבים, מאן שטף מים רבים, דא עמיקא דמבועין ונחריו, דמאן יזכה ליה, ומאן יזכה לקרבא ולסלקא תמן. הך הוא דכתיב ביה, (תהלים לב) רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו דהא לא זכאן, ולא יכליו.

רבי יצחק אמר, פתיב (תהלים כז) אחת שאלתי מאת יי אותה אבקש וגו'. זכאן אינון צדיקניא, דכמה גניזין עלאין טמירין להו בההוא עלמא, דקורשא ברין הוא משתעשע בהו באינון עלמין, כמה דאוקימנא בנעם יי, והא אתמר. רבי חזקיה אמר מהכא, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחבה לו. יעשה, תעשה מפעי ליה. אלא יעשה ודאי, היינו (ישעיה לח) יוסף על ימיה חמש עשרה שנה. והינו השלף על ה' יהבך. ובתיב ותתפלל על יי. וכלא חד.

זכאן חולקיהון דצדיקניא, בעלמא דין ובעלמא (דף פ' ע"א) דאתי, עליהו פתיב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי כה לעולם רננו ותסד עלימו ועלצו כה אוהבי שמד. ובתיב (תהלים קמ) אה צדיקים יודו לשמד ישבו ישרים את פניה. ובתיב (תהלים ט) ויבטחו כה יודעי שמד פי לא עזבת דרשך יי.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

למדנו, כתוב (כמדבר כח) עלת שבת בשבתו על עלת התמיד, שצריך לכונן את הלב למעלה למעלה יותר מבשאר הימים. ועל זה על עלת התמיד דוקא. למדנו, כתוב בהנה (שמואל א א) ותתפלל הנה על ה', על דוקא, משום שהבנים תלויים במזל הקדוש, כמו שבארנו. ואין לך דבר בתורה או אות קטנה בתורה שלא רמוזה בהכמה העליונה, ותלויים ממנה תלי תלים של סודות החכמה העליונה. זהו שכתוב (שיר ה) קווצותיו תלתלים, והרי נתבאר.

רבי יוסי מצא את רבי אבא שהיה יושב וקורא את הפסוק שכתוב, (תהלים נה) השלף על ה' יהבך, על דוקא. שהרי מזונות תלויים במזל. רבי יהודה היה קורא, (שם לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. על זאת ודאי. לעת מצא, הרי בארנו. אכל לעת מצא, כמו שכתוב (ישעיה נה) דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב. דבר אחר לעת מצא - בשעה שנהרות שופעים ונמשכים, והאבות נהנים, והכל מתברכים. רק לשטף מים רבים, מי זה השטף מים רבים? זהו עמק הנהלים והנהרות, שמי יזכה לו ומי יזכה להתקרב ולעלות לשם. זהו שכתוב בו, (תהלים לח) רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו, שהרי לא זוכים ולא יכולים.

רבי יצחק אמר, כתוב (שם כז) אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש וגו'. אשריהם הצדיקים שפמה גניזין עליונים שמורים להם באותו העולם, שהקדוש ברוך הוא משתעשע עמם באותם העולמות, כמו שבארנו בנעם ה', והרי נתבאר. רבי חזקיה אמר, מכאן (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחבה לו. יעשה! תעשה היה צריך להיות! אלא יעשה ודאי. הינו (שם לח) יוסף על ימיה חמש עשרה שנה. והינו השלף על ה' יהבך. ובתיב ותתפלל על ה'. והכל אחד. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא. עליהם כתוב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי כה לעולם רננו ותסד עלימו ויעלצו כה אוהבי שמד. ובתיב (שם קמ) אה צדיקים יודו לשמד ישבו ישרים את פניה. ובתיב (שם ט) ויבטחו כה יודעי שמד פי לא עזבת דרשך ה'.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

תורה מח

לשון רבנו זכרוננו לברכה

על אשר מעלתם בי וכו' במי מריבת קדש מדבר ציון וכו':
(דברים לב)

צירי זה בחינת: וויצר – יצירה לטב יצירה לביש; יצירה לשכר יצירה לענש (זוהר בראשית דף כז. ובברכות סא). בחינת דין ורחמים. וזה בחינת בינה, ששם נוצר הולד, כמו שכתוב (משלי ב): כי אם לבינה תקרא. ושם שני בחינות: חסד ודין, כי משם דינן מתערין. והיא בחינת סבה, כמו שכתוב (תהלים קלט): תספני בכטן אמי. והיא בחינת פח התפלה, מה שמתפללין בכתה, כל עצמותי תאמרנה וכו' (תהלים לה). והוא בחינת סבה, כמו שכתוב (איוב י): בגידים ועצמות תסוככני. כי פח שאדם מכנים בתבות הם כ"ח אתון דעבדא דבראשית, שבהם נברא העולם. ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם (אבות פ"ה). מקבלין פח מכ"ח אתון אלו. והדבורים שאדם מדבר בכתה, הם עצמן הדבורים של הקדוש ברוך הוא. וזה בחינת (ישעיה נא): ואשים דברי בפיך; כי הם עצמם דבר ה', והם פח מעשיו (תהלים קיא). והמאמרות שבהם נברא העולם, הם בחינת חסד, כמו שכתוב (תהלים פט): כי אמרתי עולם חסד יבנה; והחסד הוא בחינת סבה, בחינת חבוק. וזה: ואשים דברי בפיך – אזי: ובצל ידי כפיתיד, שהיא בחינת סבה, שהיא בחינת צל יד, חבוק יד ימין (זוהר פנחס ריד): אכל הדבורים שאינם דבורים קדושים, אזי גורם שנתעורר סבת נוצרים, סבת עכו"ם, כמו שכתוב (תהלים קמד): אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר, שהוא חבוק דסמרא אהרא. וזה פרוש (שם לא): תצפנם בסבה מריב לשונות – כי בשלשונות של עכו"ם גזברים, חס ושלום, אזי השכינה היא ריב עם קדשא בריך הוא, כמו שכתוב בתקונים (תיקון כא דף מד): שמועו הרים ריב, דאיהי ריב על בנהא בגלותא. פי בארץ ישראל איהי רבי (שם דף מה): שנתהפך אתון "ריב" ונעשה "רבי". ועקר ארץ ישראל – על ידי פח מעשיו, כמו שכתוב (תהלים קיא): פח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים. אכל בשפח הזה, הינו בחינת סבה, נפגם, אזי גזברים אמות העולם, גזבר ימין שקר, ונעשה מ"רבי" "ריב", אזי איהי ריב על בנהא, שגלו משלחן אביהם ומארצם יצאו: ובשביל זה, סבה, הינו תפלה בכתה, היא סגולה לבנים. ובשביל זה תקף אחר סבות – שמיני עצרת, שהנוקבא עוצרת וקולטת הטפה, שלא תפיל (כמבואר בפע"ח בסופו בכוננות שמיני עצרת). וזה בחינת: תספני בכטן אמי; הינו בחינת סבה נעשה בחינת עיבור. ובשביל זה: ותתפלל תנה על ה' (שמואל"א א) – על דיקא,

שהיא בחינת סבה. גם ארץ ישראל סגולה לבנים, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (ר"ה טז): לך לך מארצה, ושם תזכה לבנים. כי נחלת ה' בנים (תהלים קכז), וזה מחמת: שכר פרי הכטן, שכר סבה, בחינת תספני בכטן אמי. פי עקר ארץ ישראל הוא על ידי פח מעשיו, כמו שכתוב: פח מעשיו וכו' לתת להם נחלת וכו'. וכח הזה הוא בחינת סבה, כל עצמותי תאמרנה, בחינת: בגידים ועצמות תסוככני, בחינת: ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיד; וזה בחינת (מיכה ו): הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש מפיך פי אם עשות משפט – זה הדין (כשדרז"ל מכות כד), בחינת: שאלו תחת לראשי (שה"ש ב). ואהבת חסד – זה בחינת חסדים הפנימיים. והצנע לכת – זה בחינות מקיפים, בחינת סבה. פי דפנות הסבה הם שמים בהלכתו, שהם נצח והוד, ושלישית אפלו טפה (סוכה ו:). שהוא בחינות יסוד. וזה בחינות: והצנע לכת, והצנע – זה בחינות יסוד, מגלה טפה ומכסה טפה (נדריים כ:); ולכת – זה בחינות נצח והוד. עם ה' אלקיך – זה בחינת ארץ ישראל, פי כל הדר בארץ ישראל דומה במי שיש לו אלו (כתובות קי). פי ארץ ישראל נעשה מבח מעשיו כנ"ל: ולעתיד לבוא שיתנפו אמות העולם על ידי מצות סבה, אז נתקנים (צפניה ג): אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה. שפה – ראשי תבות של שכר פרי הכטן, הינו בחינת סבה כנ"ל. גם אז נתהפך ריב לשונות, ולא יהיה בחינת ריב כנ"ל, ויהיה שפה אחת לעבדו שכם אחד. ואז יתגבר אמת, כמו שכתוב (משלי יב): שפת אמת תפון לעד; הינו, אפלו עכו"ם יחזרו לעבדו שכם אחד. וזה (בראשית ד): אם תיטיב – שאת, ראשי תבות שפת אמת תפון. ואם לא תיטיב – לפתח הטאת רובין, ראשי תבות רחל למפרע בהזרת אנפין, בחינת ריב, שהיא ריב בגלותא, דמתגברין אמין דעלמא, ריב לשונות, אשר פיהם דבר שוא וכו'; וזה פרוש: במי מריבת – זה בחינת מי החסדים, בחינת סבה, שמוצלת מריב לשונות, כמו שכתוב: תצפנם בסבה מריב לשונות כנ"ל. קדש תרגומו רקם, לשון רקם וציר, בחינת צירי כנ"ל, שפמנו יצירת הולד. מדבר ציון – לשון ציני הר הפרזל, לשון תמרים (סוכה לב); לשון תמורה וחלופ. פרוש, פי הקדוש ברוך הוא צוה להם שידברו אל הפלע, כדי שילמדו ישראל קליוחמר על שכר וענש, כפרוש רש"י, והם [פגמו] בהדבור, ונרמו, חס ושלום, התגברות של הריב לשונות, ונרמו התגברות ימין שקר, כמו שכתוב: אשר פיהם דבר שוא וכו'. וזה פרוש: ציון, לשון תמורה, תמורת קדש, תמורת צירי, תמורת סבה דקדשה, נעשה סבה בקלפה, חס ושלום. ובשביל זה ענשם: פי מנגד תראה ושמה לא תבוא, פי ארץ ישראל הוא מבח מעשיו כנ"ל:

בכוח הדיבור למען התפילה וגילוי מלכות ה' בהשגחה שלמה עליו ועל כל העולם. וזאת היצירה לביש לחשוב שכוחו ועוצם ידי עושה לי החיל, הוא בחינת הנחש אשר רצה להכשיל אדם והוא בטעות המחשבה שהיו כאלוקים לפעול בכוחם לבדם ללא בעל כל הכוחות כולם. והנה מאחר והקב"ה יצר למען הבחירה שני יצירות, טובה למען שמו, ורעה למען הסתרת שמו (אשר באמת גם ההסתרה היא למען הבחירה כפי רצונו יתברך), אשר על ידי ההסתרה יש מקום לכפור ח"ו ולהתרחק ממנו יתברך, בנפילת היצר המשתלשל מדין היצירה שבבינה, שזה הדין וההסתרה מתקיים בפועל בעיקר בעולם העשיה והמלכות, מדור הקליפות המסתירות הפנימיות והאלוקות, כי ההסתרה באמת כדי לגלות מלכותו יתברך באופן של בחירה, כי אין מלך בלא עם הבוחר להמליכו, ומה שמלך מלכי המלכים נסתר וכן כוח תפילתם של ישראל נסתר זה הוא בחינת מיעוט הלבנה, ומאחר והבחירה מלאה כאמור עד שיכול לבחור ביצירה לביש, בגלל מיעוט הלבנה והסתרת המלכות, לכן כביכול הקב"ה מתחרט ומבקש כפרה, ומזה בעצמו שמבקש כפרה על צד אפשרות יצירת הביש, על ידי זה אין אנו לוקחים מלא האשמה המיידית אלא מתחזקים ברצון הפנימי האמתי לבחור ביצירה לטב ואנו מתחזקים באמונה בכח התפילה (עיי' תורה א' חלק ב' בענין זה). ובאמת עיקר המתקת הדין והמשפט שיש בהנהגת ז"א לפעול בדרך טבע כביכול, למען הבחירה, עיקר ההמתקה היא בבינה, לדעת שיש יוצר אשר יצר הכל, ויותר מזה יש להמתיק דיני הבינה על ידי מה שמעל הבינה. והוא הרצון העליון לגלות רחמנותו וטובו, שהוא שורש חיות כל העולמות, כוחם להתקיים וסיבתם. ולכן כאשר האדם מתפלל בכחינה זו של א"א שהוא בחינת הרצון העליון והרחמים, על ידי זה תכלית ההמתקה, כלומר שיתפלל בידיעה שכוח כוונתו שמכנים בעצמותיו בדיבורי התפילה, שהכוונה היא דיוק יצירת מחשבתו וציור הדבר שרוצה למלא חסרונו, וכן קודם לו דיוק שבה בעל הכוחות, שהוא מקור מילוי הרצון התחתון, הנה זה הכוח שיש לו בכוונתו וכן קדושת האותיות שחושב ומוציא בפיו, הרי אלו דברי ה' ממש, והוא בחינת בריאת ויצירת העולם, בחינת מה שהוא יתברך אמר ויהי בראשית בריאת העולם, ולכן מעורר עתה גם כן בתפלתו בחינת בריאת העולם על ידי הרצון שבתפילתו לבקש מה' שיצור מציאות חדשה של מילוי החיסרון ומיתוק הדין וההסתרה, ועל ידי זה שבעת שמוציא בכוח אותיות התפילה מתבונן

אמר רבי שמעון, אמר קודשא בריך הוא, הביאו עלי כפרה בראש הדש. עלי ודאי, בגין דיתעבר החוה הוויא, ויתבסם מאן דבעיא. עלי: במה דבתיב, (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. ועל דא בתיב בקרה, (במדבר טז) הנזעדים על וי, דבגניחוץ אתער מאן דאתער דאתי מסטריחו. אופ הקא הביאו עלי כפרה, עלי ממש. בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתבח הוויא באתר דשאר. וכל כף למת. על שמעטתי את הירח, ושלטא בה מאן דלא אצטריף. ובגין כף בתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב. – אמר רבי שמעון, אמר הקב"ה (כפי המובא במסכת הולין דף ס:): דברי הרטה על מעשה הדורש כפרה כביכול, בכדי לפיים וליישב דעת הלבנה על שמויעטה, הביאו עלי כפירה בראש חודש שאז אור הלבנה בתכלית המיעוט אך מתחילה להתמלא והוא רמוז לעתיד שתחזור להיות כאור החמה. והוא שתחזור התפילה להיות בשלמות הכוח והכוונה באמונה שלמה, כפי שיבואר לקמן על פי דברי רבנו. עלי ודאי, נאמרה מילה זו בתכלית הדקדוק, כי על אף שאלו דברי קבלה ודרוש למאמר הקב"ה לפרוש הפסוק הטאת לה', שיש דבר שה' צריך עליו כביכול קרבן כפרה, בכל זאת אלו דברי הקבלה הם גם כן בתכלית הדיוק בכל מילה ומילה כפי שיש לדקדק בפסוקי, אותיות וקוצי כ"ח אותיות התורה שבהם נברא העולם בתכלית השגחה והדיוק. שהיה יכול לומר הביאו לי או למעני כפרה, ומה שאמר עלי, רוצה לומר הביאו הכפרה ממקום אשר נמצא מעלי, דהיינו מעל ז"א הנקרא קב"ה והיא הבינה שמעליו הממותקת על ידי א"א שמעליה, ויש לבאר בדרך עבודת התפילה, כי הקב"ה רצה לגלות טובו ורחמנותו, ולכן היה צריך ליצירת העולם והאדם, ולכן גם עתה נותן חיות וכוח לאדם בשביל זאת הסיבה של גילוי רחמנותו יתברך הנמשכת מהמזל העליון. והיצירה לפרמיה וגווניה בשורשה בבינה. ויצירה של צורה רוחנית וגשמית היא בעלת גבול והיא הפך בחינת הבורא שהוא בלתי גבול. והנה מצד אחד יש יצירה לטב, דהיינו שאדם הנוצר מכיר את בוראו ויודע שהוא יציר כפיו ומתפלל אליו שיגלה זאת בשלמות בכל רגעי חייו וחיי כל העולם, ומצד שני ברגע שיש יצירה שהיא מוגבלת כנ"ל ונפרדת כביכול ומחודשת כביכול, אזי יש מקום לדין והסתרת האלוקות, לחשוב שזאת היצירה היא בפני עצמה וכוח לה ללא בעל הכוחות כולם ח"ו, והוא עיקר הדין המשתלשל מן היצירה שבבינה וזאת הכפירה היא יצירה לביש, מה שאין משתמש

בעצמו להכיר שאלו ממש דיבורי ה' יתברך אשר נאמרים דרכו בחינת אשים דברי בפיך, והוא יתברך הממשיך לו רצון כוח וחיות ממזל העליון, אזי מכיר מרחוק בחינת א"א שממנו נברא העולם, ועל ידי זה הרצון הקדוש שלו לגלות מלכות ה' בעת התפילה, על ידי זה מתבטלת ההסתרה ששורשה בבינה, וכיטול ההסתרה הוא בחינת כדי שיעבור אותו הנחש המסית לכפירה ויתבשם ויתמתק מי שצריך, מי היא יצירת הבינה הצריכה המתקת. ועוד יש לתרגם ולבאר מי שרוצה, דהיינו על ידי מי שרוצה כראוי, ברצונו הקדוש לגלות מלכות ה', שזה הרצון הוא המביא לכוח הכוונה באותיות התפילה, שהוא בחינת חיות וכוח הא"א משפיע בעולם ברצונו ומתלבש באותיות המתפלל כנ"ל בחינת ה' שפתי תפתח. הנה על ידי זה הרצון עובר הנחש המסית והמסתיר מן העולם. נאמר בדברי הקבלה שבגמרא הביאו עלי כפרה דייקא כנ"ל, כמו שכתוב בדברי הנביא, שרפים הנמצאים בעולם הבריאה והבינה מקום שורש היצירה עומדים ממעל לו, ממעל עולם היצירה, כן גם כן המילה עלי פרושה מעל ז"א שכנגד עולם היצירה, דהיינו בבינה. ואותו על זה, שהוא מעל היצירה כנ"ל, כתוב גם כן ומלמד גם כן בעניין שנאמר בקורה, שנאמר הנועדים על ה', על דייקא, כי קורה היה לוי, שהוא צד הדין, אשר שורש הדינים בבינה שמעל היצירה כנ"ל, והוא ינק מבחינת יצירה לביש שבבינה, שהם בחינת דיבורים שאינם קדושים, המסתירים השגחת ה', כי דבר במשה לומר שאין מושגחת משמים ממשלת משה, ודבר גדול לקח לו קורה לחלוק על ה', בחינת ריב לשונות עכו"ם, שהפך בבחינת רבי"ו שהוא משה לבחינת רי"ב השכינה. שבגללם ובסיבתם של קורה ועדתו מתעורר מי שמתעורר שהוא הדין אשר בבינה הנקראת מי כנ"ל, שבא זה הדין מצדם כנ"ל. כי הם פעלו בחינת דין בכוח הבחירה המשתלשלת מן הבינה בצד היצירה לביש המשתלשלת ממנה כנ"ל. אף כאן במיעוט הירח שנעשה מצד פועלת הקב"ה, שהנהיג בחינת הטבע והנהגת שכר ועונש ללא גילוי רחמים מרם התפילה בכוח, שאין מתגלה השגחת כוח מעשיו, שאז מתרבה הדין וההסתרה שהוא בחינת מיעוט הירח כנ"ל, ולכן אף כאן הביאו עלי כפרה, עלי ממש, כפרה על הבינה שממנה שורש יצירה לביש, ועל ידי התפילה בכוח הכוונה בדיעה שתפילתו היא רצון ודברי ה' ממש כנ"ל, על ידי זה נעשה יצירה לטב בכוח הבינה, שהיא עלי ממש, על ז"א כנ"ל, כדי שיתבשם ויתמתק ויעבר ולא ימצא הנחש במקום ששורה ומשרה מחשבת הכפירות, וכל כך למה יש לו לנחש כוח להסיט, שעל זה הקב"ה מבקש כפרה? על שמועמתי את הירח שהיא

מלכות ה' הנסתרת, בשביל סיבה טובה והיא הבחירה לגלות מלכות ה' ובא ושולט בה הנחש אשר לקח המלכות לעצמו, הוא מי שלא צריך וראוי לה. ומשום כך כתוב ואל אשה שהיא הבינה, מרם המיתוק, שאז היא בחינת בנדת טמאתה כשיש כוח לצד בחינה של דין ויצירה לביש וטומאה ואטימות והסתרת האור להיות בה, בעת זו לא תקרב לינוק מזה הדין ולתת לו כוח, אלא פעל לגלות בכוח תפילתך הידוש מעשה בראשית, לבטל הדין בשורשו. והוא בחינת חיבוק ימין של טובה, בחינת עולם חסד יבנה, בחינת מי החסדים של המקווה המטהר מזאת הטומאה.

זכאה דר"א, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדריה בין עליון ותתאין. עליה פתיב, (קחלת י) אשריך ארין שמלכה בן חורין. מהו בן חורין. דזקוף רישא לגלגלה, ולפרשא מליו וְלֹא דְחִיל. פתאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא וְלֹא דְחִיל. מהו מלכה. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דהקמתא. דכד הוה רבי אבא ותברייא קמאן לרבי שמעון, הוה רחמי אבתריה, ואמרי (חושע י) אחרי יי' ילכו באריה ישאג. אשרי הדור שרבי שמעון שריו בתוכו להשפיע בתוך נשמתו ולבו של הדור גילוי האלוקות, זה הדור בו חי רבי שמעון וכן הדור לעתיד הוא דורנו בו ילמדו בספר הזהר הקדוש להשרות בלבנו אור הנר הקדוש, נשמת רשב"י, אשרי גורלו של עם ישראל, הגורל שהוא מזל העליון המושפע בדור, שהם הרחמים שרשב"י במגלה בסודותיו, שאלו הסודות נותנים לעם ישראל כוח בתפילתם לעורר הרחמים, ועם ישראל נמצאים בין העליונים שהם מלאכי היצירה לטב וכן נשמות צדיקי הדור העליונים, והעם ישראל המקבלים מן יצירה לטב שבעליונים את דיבורי הקודש, והם נמצאים בין העליונים לבין העכו"ם התחתונים, שיש לישראל לבטל לשונם וסוכם וריבם בכוח השפעת העליונים בהם. וכל זה בזכות רשב"י כנ"ל המגלה מרחוק בחינת א"א. ועליו כתוב, אשריך ארין, שהוא עולם העשיה, מקום התגלות מלכות ה', שמלכה, מאן מלכי רבנן, הוא רשב"י שהוא מלך בתורתו ותפילתו לעורר מעשה בראשית בכוח דקדוק אותיות התורה והתפילה והכוונה, והוא בן חורין. מה הוא בן חורין? שזוקף ראשו ומעלה כוח חכמתו ובינתו כיצירה לטב, לגלות ולפרש דברים וסודות עליונים על ידי דקדוק המילים ואינו פוחד מריבוי אור ושכירת הכלים בעקבות גילוי סודות התורה. כמשל אותו בן חורין מן עבדות אדונו שיאמר מה שהוא רוצה לפני מי שהיה אדונו ולא פוחד עוד שמוא יעם עליו ויענישו, כך

רשב"י מכיר רחמי אדונו לתת לו חירות הבחירה אשר היא באמת למען אדונו. כי על אף שקבע אדון הכל שאלו הרחמים יהיו מוסתרים בשביל הבחירה, בוחר יציר כפיו רשב"י לגלות הרחמים לעם ישראל אפילו שלא בחרו בעצמם כלי ראוי לגלות בעצמם הרחמים, וכל זה מגלה בכל זאת למען יתחזקו ואין בזה ביטול הבחירה בשבילם כי מגלה ומרמז להם באופן המשאיר בחירה עדין בסוד שער הנזון הנמשך מן הבינה להבין בעצמם דבר מתוך דבר ליצור יצירה לטב ורחמים בתפילתם. מי זה מלכך? זה הוא רשב"י, בעל התורה, בעל החכמה המשיג סוד פנימיות המילים והאותיות שבתורה. ומגלה מרחוק סוד א"א שממנו נמשך כוח וחיות בבריאה וכוח בכ"ח אותיות הנאמרות ומתגלות בשפתי המתפלל, עד שנחשב כאילו ה' יתפלל לעצמו כביכול (עיין תורה כ"ב) לכן אשרי דורו, שכשהיה רבי אבא והחברים רואים את רשב"י ומקבלים אורו נר נשמתו הקדושה בליבם, ומרגישים בוודאות גילוי מלכות ה' וגילוי רחמי ה' עליהם בזכות רשב"י, היה מתעורר בלבם הרצון הקדוש שלהם, לכן היו רצים (מלשון רצון) אחריו, שכן הוא היה רץ תמיד ברצון וכיסופים להדבק בו יתברך מדרגה אחר מדרגה כפי שמבואר באיגרא זוטא, ואומרים אחרי ה' ילכו כאריה ישאג, כפי המובא בגמרא על משיח ששמו כשם ה', כי מרוב השגתו וביטולו לה' עד שה' מדבר דרכו בכח התפילה וכן נמשך שפע מזל העליון בזכותו, שהוא בחינת רחמי שם ה' המתגלים בפועל, אזי נחשב כי שמו יתברך משותף בשם הצדיק והתלמידים הולכים ורצים אחריו. וכן רצים בזכותו אחרי ה' יתברך לגלות שבבחינת אחרי, בחינת אחוריים והסתרה, גם שם יש רחמים ואלוקות, ואזי רוצים אותו יתברך בכיסופים גדולים וכוונה גדולה בכוח גדול כתפילה כאריה ישאג, כמוכא במקום אחר כזהר שאילו היו יודעים ישראל כמה ה' יתברך אוהב אותם היו רצים אחריו ושואגים כאריות ובאמת רשב"י מגלה סודות התורה שהיא אהבת ה' יתברך אותנו מעל המידה (עיין תורה ל"ג) שעל ידי זה אנו שואגים בכיסופים בכל השנה ובפרט בימי הספירה.

אמר רבי שמעון, פתיב (ישעיה סו) וְהָיָה מַדְי הַדָּשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמַדְי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, אֲמַאי שְׁקִיל דָּא בְּדָא. אֶלָּא בְּלֹא בְּחַד דְּרָגָא סְלִיקוּ, דָּא אֲזַדְּוֹנָא בְּדָא. וְחֻדְוֹתָא דְּדָא בְּדָא לָא אֲשַׁתְּבַח, אֶלָּא פִּד אֲתַגְּלִי עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וּבְדִין חֻדְוֹתָא דְּכֻלָּא. וְתַנְיִנָן, פְּתִיב (תהלים צב) מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, לְיוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשֶׁ. שְׂבַחָא דְּקָא מְשַׁבַּח קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּדִין חֻדְוֹתָא אֲשַׁתְּבַח, וְנִשְׁמָתָא אֲתוֹסְפַת. דְּהָא עֲתִיקָא

אֲתַגְּלִי וְזוֹוֹנָא יוֹדְמָן. – אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתוּב וְהָיָה מַדְי הַדָּשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמַדְי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ יְחִידוֹ בְּסַמִּיכוֹת וּבְחִיקָשׁ, לִכֵּן שָׂאֵל מִדּוּעַ שְׁקִיל זֶה בְּצַד זֶה, לְהָיוֹת בְּאוֹתוֹ מִשְׁקָל וְעִנּוּן וּבְחִינָה, אֶלָּא כּוֹלֵם שְׁנִיהֶם, רֹאשׁ חוֹדֶשׁ וּשְׁבַת בְּדִרְגָה אַחַת עוֹלָיִם. וְכֵן זֶה מְזַדְּוֵג עִם זֶה לְהִתְאַחֵד עִמּוֹ וּלְהַשְׁפִּיעַ בּוֹ. שְׁתִּיקוֹן פְּגִימַת הַלְּבָנָה בְּרֹאשׁ חוֹדֶשׁ, הִנְעֵשָׂה עַל יְדֵי הַחֲכָרָה וְהַאֲמוּנָה בְּחִידוּשׁ הָעוֹלָם וְכַח מַעֲשֵׂיו עַל יְדֵי כַח הַתְּפִילָה בְּכוּוֹנָה, אֲשֶׁר כּוֹחַ הַתְּפִילָה הוּא עַל יְדֵי הַכְּפָרָה שְׁלוֹ יִתְבַּרֵךְ כְּנִ"ל וְנִיקּוּן מִן אֲטִימוֹת הַטּוֹמָאָה וְהַתְּסַתְּרָה שֶׁנַּעֲשָׂה עַל יְדֵי מִיעוּט הַלְּבָנָה כְּנִ"ל, הִנֵּה זֶה הַחִידוּשׁ וְהִיזוּק הַלְּבָנָה הוּא שְׁמַחֵק חִידוּשׁ מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הַמִּתְגַּלָּה בְּשַׁבַּת, בְּחִינַת יְצִירָה, וְאִזִּי מֵאִירָה הַשְּׂמַחָה בְּלֵב הָאָדָם הַמֵּאֲמִין בְּחִידוּשׁ הָעוֹלָם בִּיתֵר שְׂאֵת. וְשְׂמַחָה שֶׁל זֶה עִם זֶה לֹא נִמְצְאָת אֶלָּא כְּשֶׁמִּתְגַּלָּה הַעֲתִיק הַקְּדוּשׁ, דְּהֵינּוּ שְׁמֵאִיר בְּתְפִילָה שְׁכוּחַ הָאוֹתוּת שְׁמוּצִיא מִפּוֹי וְכוּוֹנָתוֹ הֵם דְּבָרֵי ה' מִמֶּשֶׁ, כְּפִי בְּחִינַת מַה שְּׂרָצָה הוּא יִתְבַּרֵךְ קוֹדֵם הַבְּרִיאָה לְבְּרֹא הָעוֹלָם וְלִכֵּן אָמַר וְהָיָה, וְאִזִּי שְׂמַחָה שֶׁל הַכֹּל נִמְצְאָת. גַּם שֶׁל רְצוֹנָה הַטּוֹב לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַתְּכוּוֹן וְלִתֵּת כּוֹחוֹ בְּתְפִילָה וְגַם הַיְדִיעָה שְׁבֹאֲמַת אֵלּוֹ הֵם דְּבָרֵי ה' מִמֶּשֶׁ וְהוּא יִתְבַּרֵךְ אֲצֵלוֹ מִמֶּשֶׁ. וְזֶה הַחִיבוּר אֵלּוֹי יִתְבַּרֵךְ בְּדַבְּקוֹת הַתְּפִילָה הוּא בְּחִינַת קֶשֶׁר בְּרִית הַיְסוּד הַמְּשַׁפִּיעַ בּוֹ בְּחִינַת שְׂמַחַת הַיְסוּד הַנִּקְרָא כֹּל כִּידוּעַ, בְּחִינַת שְׂמַחָה שֶׁל הַכֹּל נִמְצְאָת כְּנִ"ל. וְשְׁנִינּוּ, כְּתוּב מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, לְיוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשֶׁ. דְּהֵינּוּ כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ לְמַעְלָה שֶׁהַקְּב"ה שֶׁהוּא ז"א מִבְּקֶשׁ שִׁיבִיאָו עֲלָיו מִמֶּשֶׁ, עַל הַבִּינָה, כֵּךְ מִמֶּשֶׁ יוֹם הַשַּׁבַּת שֶׁהוּא בְּחִינַת ז"א הַמִּקְבֵּל מִן הַבִּינָה הוּא שְׂאוֹמֵר מִמֶּשֶׁ אֵת הַמְּזֻמֹּר, כִּי בְּשַׁבַּת מֵאִיר חִידוּשׁ מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּכוּחַ הָאוֹתוּת עַד שְׁגַם הַמִּתְפַּלֵּל וּמִשְׁבַּח וְאוֹמֵר טוֹב לְהוֹדוֹת לַה' וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלִיּוֹן, אֵל אֶפֶס שְׂמַצֵּד אַחַד הַמִּתְפַּלֵּל הַיְצִיר הַנִּפְרָד פּוֹנֵה לַה', בְּאֵמַת מִתְגַּלָּה עֵתָה שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ דְּרָכּוֹ אֹמֵר בְּעַצְמוֹ לְכַבּוֹד אֵלּוֹ מִיִּלּוֹת הַשַּׁבַּח שְׁכַל זֹאת בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת עֲתִיק הַקְּדוּשׁ. דְּהֵינּוּ הַשַּׁבַּח שְׂמַשְׁבַּח הַקְּב"ה בְּעַצְמוֹ אֵת עַצְמוֹ דְּרָךְ פִּי הַמִּתְפַּלֵּל. אִזִּי בַּעַת קְדוּשָׁה עֲתִיקָה זֹו נִמְצְאָת כְּנִ"ל שְׂמַחָה שֶׁהִיא גִּילּוֹי הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן בְּגוֹף, וְנִשְׂמָה וְהַכְּרָה בַּה' יִתְבַּרֵךְ מִתּוֹסְפַת וּמִשְׁתַּבַּח כְּנֶגֶד שְׁבַח וְתוֹסְפַת כַּח הַתְּפִילָה ה' מַה שְּׂהַקְּב"ה מִשְׁבַּח עַצְמוֹ. שְׂחָרֵי הַעֲתִיק הַתְּגַלָּה בְּזִכּוֹת הָאֵרַת רֹאשׁ חוֹדֶשׁ וּשְׁבַת וְחֻזּוֹן שֶׁל א"א, אֲשֶׁר מַעַל הַזְּמַן הַמְּשַׁפִּיעַ מִזֵּל הָעֲלִיּוֹן בְּבִינָה וּבְקַב"ה, יוֹדְמָן כְּתוּךְ עוֹלָם הַתְּחַתּוֹן אֲשֶׁר תַּחַת הַזְּמַן, בְּיוֹם הַשַּׁבַּת שֶׁהֵינּוּ מַעַל הַזְּמַן.

אוֹפֵּי חֲכֵי בְּחֻדְוֹתֵי סִיחְרָא, דְּהָא נְהִיר לָהּ שְׂמִישָׁא בְּחֻדְוֹתָא דְּנְהִירוֹ דְּעֲתִיקָא לְעִילָא. בְּגִינֵי כֵּךְ הָאִי קְרַבְנָא הוּא לְעִילָא,

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. תפלה בכה הוא סגולה לבנים:

ב. סגולה הוא סגולה לבנים:

ג. אר"י ישראל היא סגולה לבנים:

ד. מה שמתפללין בכה, שהוא מנבנים כל כחו באותיות התפלה, בבחינת כל עצמותי תאמרנה וכו', אלו הדבורים שמדבר בכה, הם עצמם הדבורים של הקדושי ברוחי הוא.

ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם מקבלין כח מכו"ח אתון אלו:

ה. תפלה בכה היא סגולה לבנים, ומצלת מריב ומחלקת, ומתגבר האמת והזרין הכל להשם יתברך לעבדו שכם אחד, ונתגלה ונתפרסם הרבי האמת שפדור:

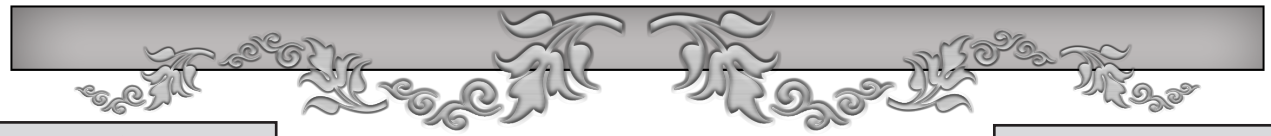
תפילה על פי הלימוד

"אם און פעלתי לא אוסיף". רחם עלי ברחמיך האמתיים, ונפני להיות פרוצנד בראמת מעתה ועד עולם, ותגלה האמת בעולם, וישובו כל באי עולם אליך לעבדך בראמת פיראה ואהבה, ויגוס מהרה מקרא שפתיב, כי אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד. אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם היתן הטוב ופרצנו תתן יבולה. חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. וברחמיך וחסדיך הגדולים תפוס ותרצה את שכנת עצה ויגוס ישראל שתשיב פניה אליך, ויהיה נעשה יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה פנים בפנים, ואל תסתר פניך מאתנו עוד. ותשלח לנו צדיקים ורננים אמתיים שיורו לנו את הדרך הטוב והישר, את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, ותציל אותנו מהפנהיג ורבי של שקר, קרבנו לישועתך, עזרנו ברחמיך, חניינו באור פניך, שבענו מטובך וחסדיך האמתיים, גמול עלינו חסדים טובים "חסדי דוד הנאמנים", ומאוצר מתנת חנם חננו, וקיים לנו מקרא שפתיב, "ואשים דברי פניך ובצל די כפיתיד למעט שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. חננו ועננו וישמע תפלתנו ברחמים, כי אתה שומע תפלת כל פה, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עושה שלום בברוכיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

פגומים מיום היותי עד היום הזה, עד אין שעור וערה ומספר, דברים בטלים ולשוני הרע ורכילות וליצנות וישקרים ונבול פה, וישאר דברים פגומים הרבה מאד. וגם אפלו כל הדבורים דקדשה שלי כלם פגומים מאד מאד, עד אשר חשבת דרכי אשר מעולם לא יצא מפי עדין דבור שלם בלי שום פגם, ומחמת זה התגברו עלינו מאד ריב לשונות, אשר רבים קמים עלינו, רבים מאד, "ויתצבו מלכי ארץ ורזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו. שנתו בשמים פיהם ולשונם תהלה בארץ". יצא עתק מפיהם ודוברים סרה על ה' ועל צדיקים אמתיים ועל כלליות ישראל עקף הקדוש, אשר בהם בחרת. מריה דעלמא בלא, "שלח ידיך ממרום פצני והצילני ממים רבים מידי בני נבר, אשר פיהם דבר שוא ומינים ומין שקר". אוי לנפשי כי אנכי גרמתי כל זה בעונותי הרבים, והארבתי את הגלות ופגמתי בספת דוד הנפלת, ולא די שלא השתדלתי להקים ספת דוד, אף גם בעונותי הרבים הוספתי להפילה יותר והגברתי ספת נוצרים לשונות העפוזים, עד אשר בעונותי הרבים השכינה וכנסת ישראל הם בגלות גדול, והיא ריב בגלותה על בנהא, אשר גלו משלחן אביהם ומאוצרם וצאו. מלא רחמים, צרכינו מרבים ודעתנו קצרה לבאר ולפרש. אתה ידעת את כל מחסרינו, מלא משאלותינו למזכה ברחמים, למענה ולא למעננו. חוס וחמל עלי ונפני לשוב אליך בראמת ובלב שלם, ולעשות רצונך בראמת כל ימי חיי, ולא אשוב עוד לכסלה,

שומע תפלה עדיך כל בשך יבואו. האזינה ה' תפלתי ותקשיבה בקול תחנונותי. שמע ה' קול תחנוני בשועי אליך בנשאי ידי אל דביר קדשך. צור עולמים, יוצר הכל, עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, שנוקה תמיד להתפלל לפניך בראמת בכל פהנו כמו שפתיב, "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך". ונקה להכנים כל הכחות שיש בנו בעצמות וגידיים ובשר וכל שאר הכחות שפגופי ונפשי, כלם אופה ברחמיך להכניסם בתוך דבורי התפלה, שאופה להוציא כל דבור ודבור של התפלה הקדושה בכה גדול בראמת לאמתו, עד שאופה להרגיש הדבור בכל עצמותי ואברי. חוס וחנני ורחם עלי והושיעני ונפני לתפלה בכה ובכונה גדולה בראמת, כי אתה אלקים אמת ודברך אמת ומים לעד, ואתה הפין בראמת, ואתה יודע פמה אני רחוק מדבור אחד של התפלה, ולא די שאיני יכול להתפלל בכה ובכונה בראמת בראוי, אף גם בעונותי הרבים אני רחוק מתפלה בתכלית הרחוק. "דלו עיני למרום" רבנו של עולם, "שפתיי אליך כפי, אליך ה' נפשי אשאי", ואיני יודע באיזה דרך באיזה אופן באיזה תחבולה לבקש ורצות ולפוס אותך, ואיני יודע כלל לשית עצות בנפשי, באיזה אופן אופה להפש ולמצא הטוב הכבוש בי, ואיך למצא הטוב שנסתלק מפני בעונותי העצומים והרבים והגדולים מאד במהות וכמות ואכות. ובפרט מה שפגמתי בפגם הדבור הרבה מאד, כי לא שמרתי פתי פי, ודברתי כפיה וכפיה דבורים

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.